

91

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

* *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
91

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieţi impresiile şi observaţiile dv. critice cu privire la acest roman şi la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice" a revistei „Ştiinţă şi tehnică", Casa Scînteii, Piaţa I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, Bucureşti.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZA

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAŢIE

Coperta-desen: A. BUICULESCU

Rezumatul capitolelor precedente (nr. 1)

Ne aflăm în anul 3035 al erei noastre. Din cosmos este pescuită și adusă pe Pămînt o epavă de origine necunoscută. Cercetările profesorului Herescu și ale colaboratorilor săi — asistentul Dinu Izvoreanu și inginerul Boris Cernobal — duc la concluzia uluitoare că epava găsită în cosmos a constituit cîndva etajul final al unei astronave, pe care însă istoria astronavigației nu o amintește nicăieri. Tainica astronavă care și-a pierdut etajul în vreun naufragiu cosmic se dovedește că a fost construită pe Pămînt cu secole în urmă.

În epavă se descoperă filele unui jurnal de bord în care sînt relatate fapte uimitoare. Autorul jurnalului, ziaristul Bob Kingstone, povestește cum printr-un concurs nefericit de întîmplări a ajuns și el părtaș al călătoriei interastrale, pe care o face astronava condusă de profesorul Arthur Nielsen.

Peripețiile se țin lanț chiar din clipa decolării, cînd Bob este aproape gata să-și piardă viața.

Trecînd de la groază la entuziasm, de la spaimă la admirație, Bob trăiește pe astronavă clipe de un dramatism neobișnuit.

Printre cele mai impresionante clipe trăite acolo, Bob relatează judecarea ticălosului Robert Brown, care urmează să fie condamnat de intransigentul tribunal al astronavei.

8. EXPLOZIA

Din clipa înspăimîntătoare în care Robert Brown a fost lansat în cosmos, spre a-şi primi singur pedeapsa în ultima sa întîlnire cu Pămîntul, simt că ceva s-a schimbat în mine.

Veşnic ocupat cu treburile redacţiei, pînă acum viaţa pentru mine nu însemna nimic. Mai bine zis, singura mea dorinţă era să trăiesc bine şi să nu mor tînăr. Viaţa o măsuram mai mult în bani. Cazul Brown m-a pus însă pe gînduri. Pe această astronavă minunată eram, pînă de curînd, şapte persoane — şapte fiinţe omeneşti. Şi iată că s-a găsit un om care să încerce să-i ucidă pe ceilalţi. De ce? Nu ştiu şi nu mă simt în apele mele cînd cuget la asta.

Cuvintele lui Arthur îmi răsunară şi acum în urechi: «...Aici domnesc doar două principii: ura sau iubirea»... Astronava e unica noastră lume acum unde mai putem vieţui. Dacă pe ea s-ar distruge armonia şi ar apărea ura, distrugerea ar urma în mod sigur. Dacă am încerca să părăsim astronava, vidul cosmic ne-a şi înghiţit pentru totdeauna. Gîndul mă duce spre Pămînt.

Pămîntenii au ei oare un singur scop? Aici e aici! Nu au! Unii, cum eram şi eu, nici nu şi-au pus vreodată întrebarea dacă în viaţă trebuie să ai vreun scop. Mă gîndesc cu strîngere de inimă ce haos e în mintea celor care erau ca mine. Pe unii banii i-au orbit într-atîta încît au devenit adevăraţi maniaci.

Ce-ar fi dacă marile invenţii omul le-ar folosi pentru el şi nu împotriva lui? Hm! atunci cred că în bună parte s-ar realiza pe Pămînt belşugul şi pacea.

*

Oricît voi încerca eu să redau exact evenimentul de azi, descrierea mea va fi tot palidă, ca o frunză veştedă faţă de una verde şi plină de viaţă. Voi trece, totuşi, în jurnal faptele emoţionante la care am fost martor.

Tocmai terminasem masa de prînz. Nu ştiam ce program să-mi fac pînă la culcare, cînd îl văd intrînd pe Torrelli.

— Ce faci acum? mă întrebă el.

— Să-ţi spun drept, tocmai mă întrebam ce-aş putea face.

— Foarte bine. Uite, te invit să vii cu mine.

— Unde ?
— Nu vrei ?!
— N-am spus asta. Vreau doar să știu unde mă duci.
Giulio mă privi zîmbind :
— Deocamdată-i secret.
— Bine, făcui eu. Accept. Și mă luai după asistent.
Amîndoi ne îndreptarăm spre cabina de observație. Aceasta se află alături de cabina de comandă și navigație. Intrarăm. Nici nu mă așteptam să găsesc tot echipajul adunat în cabină. Și Raymonde era acolo. Ea mă lăsase să termin singur masa și plecase înainte. Probabil tocmai din cauza acestei întruniri.
Intrînd, am întrebat din ușă rîzînd :
— Judecați iar pe cineva ?
— S-ar putea ! răspunse surîzînd Cristina. Cu o singură deosebire : de astă dată criminalul a murit înainte de a fi fost executat.
Crezînd că fac o glumă, am răspuns și eu :
— Și un astfel de criminal vă dă mult de lucru pînă îl răpuneți ?
Il văzui pe Karl întorcîndu-se spre asistent și întrebîndu-l :
— I-ai spus ceva lui Bob ?
— Nu, răspunse Giulio zîmbind. Habar n-are pentru ce a venit.
Felul în care i-am răspuns Cristinei l-o fi făcut pe doctor să creadă că aflasem secretul întrunirii.
— Să nu mai pierdem timp, intră în vorbă profesorul. Uite, Bob, despre ce e vorba. Astronava noastră se va apropia iar pentru un timp de sistemul solar. Mai precis, avem o întîlnire cu planeta Pluton. Știi, cea mai îndepărtată de Soare și Pămînt.
«Simpatică întîlnire ! — mi-am zis în minte. Foarte interesant ! Omul a ajuns să-și dea întîlnire cu planetele și cu stelele.»
— Și... pe cînd ? întrebai eu înviorat.
— Peste vreo zece minute, îmi răspunse tot profesorul. Operația de întîlnire o vom conduce de aici.
Cele cîteva minute s-au scurs pe nesimțite. Arthur apăsă deodată un buton, și văzui cum se despică peretele astronavei, lăsînd drum liber privirilor să străbată învelișul transparent.
Puteam privi din nou cu ochii liberi în afară. Ca și prima dată, priveliștea nesfîrșitului firmament presărat cu licurici strălucitori mă fascina.
— Intîlnirea cu Pluton o vom urmări atît cu ochii liberi cît și cu telescoapele, spuse Arthur în timp ce pregătea reglarea instrumentelor.
Profesorul era așezat în fața unei mese pe care se vedeau zeci de butoane, contactoare, vreo cinci ecrane și cîteva ceasuri de bord și control. Așteptam cu nerăbdare faimoasa întîlnire. Deodată îl auzii pe Arthur strigînd :
— Priviți ecranul telescopului.
Privirile noastre se ațintiră pe ecranul uriaș, ce reproducea imaginile stelelor asupra cărora era îndreptat telescopul. Zărirăm o pată roșie ce creștea vertiginos în mărime. Era planeta Pluton.
— Sîntem la 10.000.000 km, anunță profesorul.
Abia acum puteam să-mi dau seama ce înseamnă o viteză de 150.000 km/s. Cele 10.000.000 km astronava le străbătu în mai puțin de 70 de secunde !

Planeta rămase în stînga noastră. Trecurăm pe lîngă ea ca fulgerul printre nori. Il auzii pe profesor intrebînd:

— Proiectilele sînt gata?

— De mult, răspunse Giulio.

— Treci atunci la comandă.

Asistentul ieşi. Simţeam că urmează ceva dramatic. Nu bănuiam însă despre ce era vorba.

— Priveşte, Bob, acum planeta se poate vedea şi direct, prin peretele transparent.

Privii cu atenţie în afară. Undeva, departe în negura întunecată, zării un glob roşcat, asemănător cu Luna: era planeta Pluton. Acum ne roteam în jurul ei la mare distanţă. Visul meu din copilărie de a vizita stelele îl vedeam aproape împlinit. O planetă care de pe Pămînt nici nu se poate vedea cu ochiul liber era acum în apropierea astronavei noastre. Ca în vis, îl întrebai pe Karl:

— Nu ne oprim puţin?

— Arthur, zise doctorul întorcîndu-se spre profesor, auzi ce spune Bob? Să ne oprim!

Arthur făcu un gest de protest.

— N-are sens. Ce am vedea pe o astfel de planetă, lipsită de viaţă, de atmosferă şi care e de cinci ori mai rece decît Pămîntul? Te asigur, Bob, Pămîntul e mult mai interesant. Are păduri, văi, oceane, oraşe, aer şi altele cîte vrei. Pluton, în schimb, deşi are aproximativ mărimea Pămîntului, se află faţă de acesta ca şi moartea faţă de viaţă. Mulţumeşte-te că o vezi de aici!

Totuşi ar fi fost teribil să pun piciorul pe suprafaţa acestei planete, lucru pe care nici o altă fiinţă omenească nu-l mai făcuse. Am rămas doar cu dorinţa. In acelaşi timp, îl auzii pe profesor spunînd:

— Atenţie!

Cu toţii eram numai ochi şi urechi.

Pe masa lui Arthur se aprinse întîi un beculeţ roşu, apoi unul verde. In difuzorul unui televizor de legătură răsună în aceeaşi clipă vocea lui Giulio:

— Gata!

— Priviţi! ne atrase atenţia Arthur.

Invitaţia era de prisos. Din corpul astronavei văzurăm, prin oblonul din perete, desprinzîndu-se, una după alta, mai multe proiectile teleghidate. Aveau corpurile luminoase — poate pentru a le putea urmări drumul şi cu privirile. Se asemănau cu nişte fulgere ce spintecau întunericul cosmic.

— Ce faceţi? strigai mirat.

— Ucidem, Bob! îmi strigă Cristina amuzată de întrebarea mea.

Asta n-o mai pricepeam. «Cu cine vor să se lupte» — m-am întrebat neliniştit.

— Incotro le dirijaţi? mă întorsei spre profesor.

— Spre Pluton, îmi răspunse acesta cu un surîs misterios.

— Asta-i nebunie curată! Doar nu vreţi să distrugeţi planeta?!

— Ba ai ghicit.

Ii vedeam cum zîmbesc în tăcere, deşi emoţia se aşternea pe feţele lor. Deodată Arthur mă întrebă:

— Ai văzut cum au plecat rachetele?

Aprobai printr-o înclinare a capului. Profesorul continuă:

— Ei, află că ele nu merg de capul lor. Giulio le dirijează mersul cu ajutorul unor fascicule de unde radiofonice. Fiecare proiectil

teleghidat are în corpul său un mecanism care ascultă de comanda undelor şi dirijează zborul proiectilului.

Asta o ştiam şi eu, dar de la dirijarea unui proiectil şi pînă la gîndul de a distruge o planetă e o cale ca de la cer la pămînt.

Astronava zbura neincetat in jurul planetei, la o distanţă apreciabilă. Aşteptam să văd ce se va întimpla.

— Ultima rachetă se apropie de punctul fixat pentru explozie, se auzi în difuzor vocea asistentului.

— Gata! strigă deodată profesorul. Puneţi-vă ochelarii!

In aceeaşi clipă, simţii că astronava părăseşte drumul circular şi se îndepărtează de Pluton. Dar numai pentru un timp. Apoi îşi reluă zborul în cerc, la o depărtare mai mare de planetă.

Mi se dădură şi mie o pereche de ochelari cu lentile speciale de protecţie.

— Nu mai văd nimic! strigai după ce îmi pusei ochelarii.

— Aşteaptă puţin! mă linişti Raymonde.

Priveam atent în direcţia unde bănuiam că se află obîonul. Deodată crezui că mă înşală ochii şi nu mai văd bine. Prin lentilele întunecate ale ochelarilor văzui o lumină orbitoare ce venea din direcţia planetei. Strălucirea ţinu doar cîteva clipe, apoi totul se învălui intr-o ceaţă deasă. Ne scoaserăm ochelarii. Eu mă ştersei întîi la ochi şi privii din nou în direcţia planetei. Nu mai vedeam decît un nor imens, strălucitor, ce creştea mereu. Planeta dispăruse! Era o realitate sau iluzie? Nu ştiam încă.

— Ce-a fost asta? făcui eu stupefiat.

— Explozia, Bob, răspunse doctorul.

In clipa aceea intră în cabină şi asistentul, care se aşeză lîngă mine. M-am întors spre el.

— Ascultă, Giulio, spune-mi odată ce s-a întîmplat?

Asistentul zîmbi şi-mi puse o mînă pe umăr în timp ce-mi şoptea la ureche:

— Omul şi-a dezvăluit încă o dată forţa in faţa naturii!

— Vorbeşte mai clar! făcui eu la fel de nedumerit.

In sfîrşit intră şi profesorul in vorbă:

— Haide, Bob, întreabă cu glas tare! Vrei să ştii de ce s-a produs explozia? Fiindcă am trimis pe Pluton o parte din bombele hidrogenice pe care le aveam cu noi. Poate vrei să ştii şi scopul. Ai să-l afli îndată.

Da, aveam să-l aflu îndată. Norii plumburii care învăluiau locul în care se găsise mai inainte planeta se risipiră in cosmos, lăsînd cale liberă privirilor.

— Sfinte Bavon! strigai eu copleşit de cele ce vedeam. Unde e Pluton?

— A zburat! răspunse Arthur hohotind de rîs.

Rîdeau şi ceilalţi şi se priveau parcă felicitîndu-se. După un timp profesorul se mai potoli, redevenind omul serios pe care îl cunoscusem pînă atunci.

Se ridică de pe scaun şi se apropie de mine.

— Să nu te sperii, dragul meu prieten, îmi zise el aşezîndu-se în faţa mea. Şi să nu crezi că sîntem nebuni.

Imi întorsei din nou privirile spre planetă. Rămăsese un pitic! O mare parte din scoarţa ei zburase în cosmos smulsă de efectul exploziilor.

— De ce aţi făcut-o? întrebai eu înspăimîntat.

Ca să vadă şi «presa cosmică» pînă unde a ajuns puterea ştiinţei omeneşti. Acum înţelegi? Pentru ca noi, cei de aici, să gustăm satisfacţia unei mari izbinzi. Omul, această neinsemnată fiinţă in univers, a fost în stare să prefacă în scrum chiar o planetă ca Pluton. Deci omul se poate lupta cu natura aproape de la egal la egal. Ce spui, Bob? Vezi ce reprezintă energia nucleară în mina omului? O planetă ca Pluton a fost sfărîmată numai de cîteva bombe hidrogenice, ce-i drept de-un tip cu totul nou.

Nemaipomenit! Deci ăsta a fost «mortul» de care îmi vorbea Cristina. O planetă era făcută zob! Il privii pe profesor ca pe un fel de zeu. M-am întors şi spre ceilalţi. Probabil că erau deja obişnuiţi cu asemenea izbinzi ale ştiinţei, deoarece pe chipul lor nu observai decît satisfacţia unor oameni care şi-au dus cu bine munca pînă la capăt. Eu însă eram tulburat pînă in adincul sufletului.

— Şi mai e ceva, Bob, zise Arthur. Fosta planetă Pluton se va apropia acum de centrul sistemului solar, atrasă de forţa altor planete, căci şi-a pierdut o mare parte din masă. Probabil că va deveni satelitul unei alte planete, cum ar fi Neptun.

Această experienţă a verificat la scară cosmică justeţea teoriei atracţiei universale. E interesant, nu?

«Numai interesant? Prea puţin, mi-am zis cu în gînd. E magnific! Asta e!» Intr-un tirziu reuşii să-l intreb pe profesor:

— Şi acum ce facem? Ne întoarcem?

Profesorul se ridică. Rămase o clipă în cumpănă, apoi îmi răspunse fără plăcere:

— Încă nu. Astronava va părăsi din nou sistemul solar şi-şi va urma drumul conform unui nou program ce-i va fi încredinţat.

Tăcu o clipă, dus pe gînduri. Apoi adăugă:

— Asta... pină cind Pămintul ne va chema înapoi!...

«Asta pină cînd Pămîntul ne va chema înapoi! — repetai eu în gind. Cine de pe Pămînt? Şi de ce? Mereu taine şi iar taine...»

Fosta planeta Pluton rămăsese de mult în urmă, iar noi, o mînă de oameni, închişi in astronavă, zburam, cu o viteză fantastică, spre ţărmuri necunoscute. Ţărmuri, cînd ne aflam în genunea asta cosmică? De fapt nici nu doresc să ştiu altceva acum. Prea multe au venit deodată peste capul meu. Văd că ceasul astronavei arată orele 23. Le-am spus celorlalţi noapte bună. Încă o «zi» pe astronavă luase sfirşit...

9. SINGUR

Da, sint iarăşi singur şi scriu mai mult pentru mine, căci nu ştiu dacă vreodată cineva va citi aceste însemnări. De aceea le scriu cum îmi vin în minte.

Am o nouă cabină unde îmi redactez jurnalul. Sînt în etajul final. Am cerut această schimbare fiindcă îmi aminteşte de clipa decolării cînd, de teamă să nu fiu descoperit, am vrut să intru în cabina aceasta. Atunci n-am mai ajuns să intru. De astă dată, însă, m-am instalat definitiv aici. E foarte elegantă şi plăcut aranjată. Are şi un oblon transparent, care poate fi descoperit la comandă. Apăs un buton şi oricind pot privi în golul negru din exteriorul astronavei.

Chiar acum ochii mei caută să distingă în negura de afară planeta Pămînt. Am învățat să o găsesc cu ochii liberi, fără telescop, luîndu-mă după poziția altor stele.

De astă dată n-o mai zăresc. Depărtarea nu-mi mai dă putința să disting Pămîntul cu ochii liberi.

Mai zăresc doar Soarele. Chiar și el a devenit acum doar un punct strălucitor mult mai mic decît alte stele din jurul nostru. Niciodată n-am avut acea senzație a uriașelor distanțe dintre corpurile cerești. Toată configurația cerului s-a schimbat. Nu mai recunosc nici o constelație și trebuie să-mi spună Arthur sau Giulio numele vreuneia dintre stelele pe care le mai știu și eu.

Se zăresc și planetele mai mari, ca Saturn și Jupiter. Dar numai prin telescop. Treptat și imaginea lor va pieri din ochii mei, căci astronava înghite cu fiecare clipă sute de mii de kilometri...

*

In noua mea locuință am avut azi oaspeți, pe Raymonde și pe soțul ei. Am stat mult de vorbă. Mi se pare că Raymonde începe să se plictisească. A făcut de mai multe ori aluzie la Pămînt, la cunoscuții rămași acolo, la petrecerile prietenești și la multe altele. Karl nu i-a ținut însă parte. Cu toate astea, cred că o iubește foarte mult.

După plecarea lor, am rămas singur. N-am început îndată să scriu, ci mi-a venit să-i vizitez pe Arthur și Giulio. Nu s-au supărat că i-am întrerupt din muncă. Tocmai făceau niște observații și mi-au spus că cercetează poziția unor stele din constelația cea mai apropiată. Parcă îi spunea constelația Centaurului.

L-am rugat pe Giulio să-mi regleze telescopul pentru distanța Pămînt-astronavă. Sărman Pămînt! Nici cu telescopul nu se mai vede bine. A devenit un punct neînsemnat pe ecranul telescopului. Doamne, departe mai sîntem! Cum se poate înșela omul asupra mărimii stelelor! Un om față de globul pămîntesc este ca și un fir de praf alături de un munte. Iar acum, de aici, globul terestru nu-l văd mai mare decît gămălia unui ac!...

Din sala de observații ne-am dus cu toții să ascultăm puțină muzică. Pe astronavă avem și un pian electric. Cristina ne-a interpretat la pian «Sonata Lunei», de Beethoven. Interpretează foarte frumos și cu mult sentiment. Dar cit de straniu mi s-a părut să ascult aici «Sonata Lunei»! Poate că în timp ce Cristina cînta bucata la pian pe Pămînt era o seară senină cu lună. Să cînți Luna cînd nici n-o mai zărești și nu pentru că ar fi ascunsă în umbră, ci fiindcă e prea departe...

Mi se pare că am să sfîrșesc prin a deveni romantic. Prea mă impresionează atît amintirile, cît și viața astronavei...

*

Mă întreb dacă Raymonde n-are dreptate. Nu știu, dar cînd sînt singur gîndurile îmi năvălesc nebunește în minte și nu le mai pot opri. Am fost uluit de fenomenele pe care le-am descoperit abia în zborul acesta fantastic. Simt că in viața mea s-a produs o mare cotitură. Sînt sigur că Barthelet nu m-ar mai recunoaște. Poate și-ar bate joc de ideile mele, dar nu mi-ar păsa. Ce e Barthelet față de Arthur? Sau față de Giulio? Ori chiar față de Karl, care și-a închinat viața medicinei astronautice.

Între mine şi Barthelet erau relaţii bune. Cred, însă, că nu eram prieteni prea buni. De fapt, eu nici n-am avut prieteni adevăraţi pînă astăzi, necunoscînd ce inseamnă un prieten sincer. În preajma unui asemenea om trebuie să te simţi întotdeauna mai bine. Aici, pe astronavă, sint înconjurat numai de prieteni, dar nici unul nu-i ca Giulio. Omul acesta m-a cîştigat de partea lui pentru totdeauna. Niciodată n-a ris de ignoranţa mea în faţa unor probleme legate de astronavă. La fiecare pas îi simt căldura sufletului său cind încearcă să-mi arate cite ceva. Are o inimă de aur.

Uneori e însă trist şi orice fac atunci nu mai reuşesc să-l înveselesc. Cred că-mi ascunde ceva; nu ştiu însă ce...

Sînt unele clipe lungi cînd simt că-mi lipseşte ceva: nu sînt încă perfect sudat de viaţa astronavei. Fire nevăzute mă leagă de trecut şi de Pămînt, şi aceasta poate fiindcă accept zborul dintr-o încredere deplină in profesor, fără însă să ştiu unde ne vom opri şi cind ne vom întoarce.

Am impresia că uneori mi-e chiar dor de oameni. Parcă le simt lipsa. Absenţa unora nu poate fi înlocuită, chiar dacă nu mi-au fost prieteni foarte sinceri. Cînd eram mic, îmi amintesc că mi-era dor de mama dacă era cumva plecată. Dorul însă e un sentiment nou pentru mine acum, după atîţia ani de viaţă oarecum indiferentă. Tumultul vieţii a acoperit sentimentul de dor cu alte preocupări. Parcă i-aş da dreptate Raymondei. Mă tem însă să nu-l supăr pe Giulio...

În definitiv, am aflat azi că pe Pămint, de la plecare, s-au scurs doar citeva luni. Nu e o viaţă. Numai singurătatea mă face să devin atît de impresionabil. Cind sînt aproape de Giulio, viaţa astronavei mă entuziasmează, făcîndu-mă să uit de trecut. Atunci mă copleşeşte imensitatea cosmosului şi aş vrea să cuprind cu mintea tainele ascunse în acest întuneric veşnic din jurul nostru...

Gîndurile le opresc aici. Cristina m-a anunţat prin televizor că vine pînă la mine. Trebuie să incetez scrisul...

Ah! Parcă astronava îşi schimbă viteza de zbor. Trebuie să fie ceva. Văd că şi direcţia se modifică. Ce-ar fi totuşi dacă Cristina ar veni şi m-ar anunţa că ne cheamă Pămîntul?"...

Partea a II-a

10. IȚE ÎNCURCATE

De cîteva clipe, ultima filă a jurnalului se odihnea şi ea pe masă. Dinu, trezit parcă dintr-o vrajă care îl ţinuse ferecat în tot cursul lecturii, se uita acum cînd la Radu, cînd la Boris. Inginerul se cufundase în fotoliu cu capul sprijinit pe spetează şi cu ochii închişi, ca şi cum ar fi adormit de mult. Ţigara ce şi-o aprinsese la început zăcea stinsă, aproape neatinsă, sprijinită de marginea unei scrumiere.

Radu tăcuse şi el toată vremea, fixînd cu ochii un punct în gol. Cînd asistentul termină, îşi drese poziţia corpului şi spuse mai mult pentru el:

— Hm ! Straşnic... De necrezut !

Inginerul îşi deschise ochii, ridicînd capul, trezit parcă de exclamaţiile profesorului. O vreme tăcură toţi trei, privindu-se unul pe altul ca şi cum fiecare ar fi căutat să desprindă de pe faţa celuilalt emoţia şi gîndurile ce-l frămîntau.

Într-un tîrziu, se auzi vocea gravă a profesorului :

— Am impresia că tot timpul am visat. Ce spuneţi de toate astea ?

— De, ştiu eu ?! răspunse Dinu cu jumătate de gură.

— Radule, intră în vorbă şi Boris, cunoşti cumva vreun nume dintre cele pomenite în jurnal ?

— De cunoscut, cunosc, dar nu pot face nici o legătură cu cele ce presupun că s-au întîmplat. În toată istoria astronavigaţiei nu se citează vreo expediţie cosmică al cărei şef să fi fost Arthur Nielsen sau vreo astronavă care să-şi fi pierdut etajul final, să se fi întors pe pămînt cu toţi membrii nevătămaţi. Eu, personal, nu am ştire despre această astronavă, de care pomeneşte Bob Kingstone şi al cărei etaj final l-am pescuit noi, acuma, după secole. Pot afirma cu toată convingerea că astronautica pămînteană n-a avut în rîndul navelor sale nici una care să poarte numele de „Vulturul". Poate ştii tu, Dinule, ceva în plus ?

— Sînt uimit și nu înțeleg nimic. De Arthur Nielsen am auzit și eu. Din cîte îmi amintesc, era de origine suedeză și a trăit pe la sfîrșitul secolului al XX-lea, fiind considerat în vremea aceea un mare cercetător al spațiilor intersiderale.

Ziaristul afirmă în jurnal că astronava lor a atins viteza de 150.000 km/s. Mi se pare neverosimilă afirmația, deoarece, după cum atestă documentele vremii, pe atunci doar sovieticii jonglau cu viteze de ordinul acesta.

Profesorul își aprinse o țigară. Inginerul începu să bată cu degetele în masă, părind absent de la tot ce se petrece în jurul său. După un timp, Radu spuse:

— Uite, Dinule, ceea ce spui tu este adevărat. Dar eu unul sînt convins că paginile acestui jurnal, în ciuda multor naivități explicabile, cuprind și multe date reale. Ca dovadă putem admira epava pescuită de astronavele noastre în cosmos. Boris însuși a verificat că această epavă datează de foarte multă vreme. În afară însă de aceasta, de ce n-am presupune noi că Nielsen, împingînd lucrurile pînă la risc, n-ar fi încercat atingerea unor viteze comparabile cu recordurile sovietice?

— Lucrul acesta mi se pare de crezut, adăugă inginerul.

— Mai mult decît atît, continuă Radu, cosmosul l-o fi silit la multe acțiuni pe care noi nu le bănuim. Iar dacă astronava lui Nielsen a fost de tip fotonic, ceea ce, după rămășițele ultimului etaj, pare foarte posibil, puterea ei de accelerare nu s-a oprit numai la atingerea vitezei de 150.000 km/s. Știți doar că tot sovieticii au fost aceia care au descoperit că orice astronavă fotonică, dacă i se adaptează dispozitivul de accelerare în trepte, poate atinge viteze aproape duble decît ar ajunge într-o accelerare continuă.

— Bine, dar de unde a aflat Nielsen ceea ce au descoperit sovieticii după plecarea lui?

— Ești copil, Dinule! Știința poate ajunge pe multe căi la aceleași rezultate. Îmi închipui că Nielsen a descoperit lucrul de care vorbeam cu totul întîmplător și poate chiar în cursul zborului, unde avea cele mai bune condiții de observare...

— La fel gîndesc și eu, rosti Boris ceva mai înseninat. Asta trebuie să fi fost!

— Mai am de adăugat ceva, spuse profesorul. Mi-am adus aminte că pe vremea studenției îmi plăceau biografiile oamenilor de seamă. Nielsen fiind unul dintre aceștia, am căutat să citesc o carte și despre viața lui. Ei bine, nu mă pot lăuda că am găsit-o.

— E adevărat, răspunse Boris. Doar în cîteva dicționare enciclopedice se pot afla unele date fragmentare din viața lui Nielsen.

Profesorul se ridică de la masă și se îndreptă spre biblioteca-fișier. Căută cîteva minute, apoi citi ceva. Ceilalți doi așteptau în tăcere.

— Da, spuse profesorul deodată, întorcîndu-se la masă. Am avut dreptate. Mă surprinde un lucru: anul morții sale mai este discutat și astăzi. Nu se știe bine cînd a decedat un om ca el, de parcă asta s-ar fi petrecut pe vremea faraonilor. Cît despre vreun asistent cu numele de Giulio Torelli, nu se menționează nimic.

Un timp, Dinu cumpăni situația. Abia într-un tîrziu se hotărî să spună:

— Vezi, Radule, oricît ai zice tu, dar eu tare sînt neîncrezător în afirmațiile acelui Bob. E și normal ca acel ziarist să fi fost atît

de fascinat de tot ce a văzut în zborul său cosmic încît să fi înflorit în mare parte întîmplările trăite de el.

O vreme tăcură iarăşi toţi. Profesorul tresări după un timp şi rupse tăcerea:

— Foarte nebulos îmi vine în minte un text pe care l-am citit cîndva printr-o culegere de informaţii privind trecutul astronavigaţiei. Dacă nu mă înşel, era vorba despre o misterioasă astronavă care ar fi fost construită în secret din ordinul unor potentaţi ai vremii. Colecţia din care am spicuit informaţia e foarte veche. Eu aş fi înclinat să cred că această informaţie merită să fie căutată şi recitită.

— Astea pot foarte bine să fie legende, rîse Dinu. Văd că ai rămas cel mai impresionat de povestea ziaristului.

— Aş zice că te înşeli, se încălzi de astă dată şi inginerul. Cred că fiecare sîntem impresionaţi de cîte o latură a povestirii. Pe mine însă mă roade un fapt, care pe voi v-a lăsat, după cîte văd, destul de reci. Bob Kingstone spune că a asistat la o explozie provocată pe Pluton şi că a văzut cu ochii lui cum această planetă s-a micşorat foarte mult şi, atrasă de sistemul solar, s-a îndreptat spre centrul acestuia. Nu vi se pare asta într-adevăr extraordinar? De cînd nu mai există Pluton ca planetă?

Asistentul încetă să mai zîmbească. O clipă se văzu în încurcătură. Ridicînd din umeri, răspunse:

— Aproximativ de 11 secole. Ce, doar nu crezi că acest Bob are dreptate?! Povestea ar fi atunci prea tare...

— De ce, nu? Spuneţi-mi, tu sau Radu, se cunosc cauzele micşorării masei lui Pluton?

Profesorul şi asistentul se uitară unul la altul.

— Nu, răspunse Radu. Se ştie doar că asta s-a făcut în urma unei explozii cosmice.

Dinu devenise intrigat. Boris nu-i slăbi:

— Ei, vezi? Şi, după cîte ştiu, explozia a fost observată atunci de pe Pămînt, iar documentele observatoarelor spun că nu s-a putut ajunge la vreo concluzie asupra cauzelor care au provocat acel cataclism cosmic. E adevărat asta?

— Mda! aprobă profesorul încruntîndu-se.

— Încă ceva... Acum îmi amintesc clar cele citite de mine referitor la unele dintre evenimentele acelei epoci. La un timp după explozie au fost trimise nişte rachete teleghidate — înzestrate cu toată aparatura necesară observaţiilor — pentru a se studia zona de explozie. Din cîte ştiu, nici una dintre rachete nu s-a mai întors pe Pămînt. Se presupune că toate ar fi f st distruse de efectele exploziei. (Astfel, un timp, fenomenul a fost lăsat pe seama observaţiilor de pe Lună şi Marte, unde omul îşi stabilise primele staţii cosmice experimentale.) Iar mai tîrziu, după cum bine ştiţi, exploziei i s-au atribuit nenumărate cauze, dar toate au rămas simple ipoteze.

— Eu unul, spuse Boris, rămîn ferm convins că între povestea lui Bob şi transformarea lui Pluton într-un satelit al planetei Saturn există o strînsă legătură.

Ceilalţi nu-i răspunseră nimic. Se vedea că erau frămîntaţi de gînduri. Deodată profesorul se uită la Boris şi zise:

— Dacă ipoteza ta este corectă, cum îţi explici totuşi că astronava aceasta nu e pomenită de nici un text ştiinţific?

— Asta mă depășește și pe mine. Totuși tu singur ți-ai amintit despre o informație scoasă dintr-un ziar vechi în care se făcea aluzie la o astronavă construită în taină.

Profesorul își aruncă întîi ochii pe ceasul de la mînă și apoi adăugă:

— Discuția noastră ar putea continua așa multă vreme. Nu ne putem baza pe simple zvonuri ale epocii. Chestiunea mi se pare destul de serioasă. Părerea mea este ca unul dintre noi să inspecteze arhivele unei biblioteci și să se documenteze asupra epocii respective. Dacă află ceva interesant, concordant cu faptele povestite de Bob, atunci ne vom întîlni din nou și vom vedea ce se poate spune mai departe.

Profesorul se și ridică. Ceilalți îl imitară, căci se făcuse tîrziu. Cu o noapte înainte nu se prea odihnise nici unul, fiind ocupați cu observațiile.

— Am să mă ocup eu de găsirea documentelor, se oferi inginerul în timp ce se îndreptau spre ușă. Mîine am să plec, întîi la arhiva astronautică din Leningrad și apoi văd eu unde va mai fi necesar.

— Foarte bine, Boris! aprobă Radu. O să așteptăm nerăbdători rezultatul investigațiilor tale. Cînd crezi că o să te întorci?

— Asta depinde de succesul pe care-l voi avea, răspunse inginerul în timp ce închidea în urma sa ușa laboratorului...

11. SCRISOAREA LUI BARTHELET

A doua zi, spre seară, Boris se și întoarse la Moscova. Îi anunță îndată pe Radu și Dinu. La orele 8 se întîlniră acasă la profesor.

— Ei, făcu Radu nerăbdător, să vedem ce ne aduci?

— Încă nu m-ai invitat să iau loc și-mi și ceri să-ți golesc dintr-o dată tolba cu informații.

— Atunci, vă rog, luați loc și să ascultăm! zîmbi profesorul.

Nerăbdători, Radu și Dinu se așezară, unul în dreapta, celălalt în stînga inginerului, pe o canapea.

— Nu vă povestesc toate amănuntele, începu Boris. Pe scurt, iată rezultatul: am făcut trei fotocopii după tot atîtea documente, pe care le-am găsit deosebit de interesante și — spre părerea mea de rău — împotriva tezei lui Dinu.

Dintr-o servietă de plastic, inginerul scoase trei fotocopii. Dinu aștepta foarte nerăbdător să-și audă teza contrazisă.

— Aceasta, zise inginerul luînd prima fotocopie, este cea mai importantă. O las la urmă. Întîi să vi le citesc pe celelalte. Una este fotocopiată după textul unei informații dintr-o revistă purtînd data de 15 iulie 1985. Cealaltă am fotocopiat-o după un articol apărut in 1988 în revista „Era atomică" și scris de un oarecare Arnold Skilling.

Boris luă în mînă fotocopia făcută după informația din 1985.

— Să auzim odată ce spune, îl zori profesorul.

Inginerul citi următorul text: „...Se vorbește tot mai mult despre o serie de lucrări secrete, ce se fac pe o scară uriașă într-unul dintre statele alianței noastre, în vederea construirii unei gigantice astro-

nave. Zvonurile se pare că au fost confirmate de cîţiva specialişti. Aceştia, se crede, lucrează în locuri diferite piese care — după părerea unora — sînt destinate corpului astronavei..."

(După revista „Note şi informaţii ştiinţifice")

— Încă nu-i nimic prea interesant, spuse Dinu.

— Aşteaptă, îi răspunse Boris luînd cealaltă fotocopie. Iată şi textul acesteia:

„Ca specialist în probleme de astrofizică, am dorit în luna trecută să-l vizitez pe profesorul Arthur Nielsen pentru a-i cere părerea în legătură cu un proiect al meu. I-am trimis înainte o scrisoare în care îmi exprimam dorinţa de a avea cu el o întrevedere. Scrisoarea s-a întors purtînd ştampila «adresantul necunoscut». M-am întrebat dacă nu am făcut o eroare în adresă. Nu făcusem nici una. Atunci m-am deplasat personal pînă unde ştiam că locuieşte profesorul. Căutînd să intru în casa lui, un ins necunoscut s-a apropiat de mine şi mi-a arătat, fără să-mi spună o vorbă, un anunţ pus la intrare. În anunţ scria că, profesorul fiind bolnav, orice încercare de întrevedere este inoportună. Anunţul nu menţiona unde se află profesorul, casa părînd pustie. N-am aflat unde se găseşte Nielsen şi am renunţat la vizită. Dar mă întreb cum se poate ca guvernul să nu aibă un cuvînt de spus cînd oamenii de ştiinţă se află în mîna unor indivizi suspecţi !?

J. Dyson"

Nici profesorul, nici asistentul nu mai adăugară de astă dată nici un cuvînt. Aşteptau nerăbdători cel de-al treilea text. Înainte de a-l citi, Boris, cu un surîs discret pe buze, mai zise:

— Cred că tensiunea creşte, nu? Pe Dinu îl şi văd făcînd *mea culpa*. Dar să nu vă mai ţin. Iată, în sfîrşit, ultima fotocopie. Este textul unei scrisori.

— O scrisoare! se miră profesorul. Cui îi aparţine?

— Nici nu puteţi bănui. De fapt e un răspuns la o altă scrisoare. Răspunsul îl cere un oarecare George Milton. Numele celui ce răspunde îl cunoaşteţi. Iată textul scrisorii:

„Dragul meu George,

Îmi pare foarte rău că nu pot să răspund decît în parte scrisorii tale. Ştiu că ai fost unul dintre prietenii lui Bob, deşi el nu prea făcea mare caz de prietenia cuiva. Îţi răspund, deci, ca unui prieten al său. L-am apreciat întotdeauna. Era un băiat foarte isteţ şi bun. Pe Bob l-am însărcinat cu misiunea aceea afurită. Bănuiam eu că va fi foarte greu, dar cînd Bob a venit şi mi-a cerut ultimii bani, spunîndu-mi că a doua zi vom deţine informaţii senzaţionale, am crezut că toate greutăţile au fost biruite. De aceea nici n-am mai luat vreo măsură de precauţie.

În seara aceea am rămas în redacţie pînă la orele patru dimineaţa. Dădusem ordin în tipografie ca prima pagină a ziarului din ziua următoare să rămînă liberă. Ştii, aveam de gînd să public materialul lui Bob la loc de frunte.

Cînd am văzut că Bob nu se mai întoarce, am contramandat ordinul, și ziarul a apărut, ca de obicei, cu materiale obișnuite. Dar Bob mă exaspera. Nu s-a întors nici a doua zi.

Mi-am luat inima în dinți și m-am dus la unul dintre cei pe care îi știam drept stăpînii afacerii. Dragă George, nu-ți pot descrie uluiala mea intrînd în casa acestui domn. Peste tot domnea o agitație de nedescris. La întrebările mele, nu-mi răspundea nimeni. M-am dus atunci direct la biroul lui. Cînd am intrat, l-am găsit singur, scriind la o masă. Era înconjurat de un nor de fum de la țigările nenumărate pe care, probabil, le fumase pînă atunci. Neștiind ce s-a întîmplat, am intrat direct în subiect. Pentru o clipă m-a ascultat, fără să pară că înțelege ceva. Deodată, însă, privirile îi deveniră tulburi și-l văzui că se ridică de la masă ca un desperat. Se aplecă spre mine și începu să urle de am crezut că sînt în fața unui nebun :

— Nu știu cine este Bob al dumitale, spunea el. Puțin îmi pasă de el. Află însă că, o dată cu el, s-a dus toată averea mea. Dar nu numai a mea ! Mă înțelegi !? O dată cu acest Bob al dumitale, a zburat și ultima noastră speranță, pentru care am cheltuit totul. Averi despre care dumneata n-ai auzit decît în basme. Toate s-au topit ! Bestiile ! Ne-au ucis !

N-am mai putut întreba nimic, căci, înainte de a putea face ceva, nenorocitul acela începu să urle la mine de credeam că mi-a sosit ceasul din urmă. În birou năvăliră ceilalți ai casei vociferînd de credeai că ești la balamuc. M-am strecurat printre ei și am șters-o de acolo cît mai repede.

Atîta e tot ce știu despre soarta lui Bob. Nu știu ce înseamnă vorbele acelui dement că Bob s-a dus cu totul. Îmi dau seama că ceva groaznic s-a întîmplat. Poate Bob nici nu mai există. S-ar putea totuși ca să mai trăiască pe undeva. Unde? Asta nu mai știu. Mai mult, dragă George, nu cunosc. Fac doar presupuneri. O catastrofă s-ar fi putut întîmpla, deși e puțin probabil ca să nu se fi aflat despre ea. Despre profesor și ceilalți nu se mai știe nimic. Davies spune că nu e exclus ca toți s-o fi șters la «roșii». Mie nu-mi vine să cred. Oricum, pe Bob, deocamdată, nu avem de unde să-l luăm. S-ar putea ca într-o zi să apară la redacție cu un material formidabil. Să sperăm că asta va fi cît mai curînd !

Al dumitale, Barthelet»

— Barthelet ? strigară într-un glas Radu și Dinu.

— Nemaipomenit, nu ? le-o întoarse Boris. Ce spui, Dinule ?

Acesta, fără să mai spună ceva, luă fotocopia și-și aruncă ochii peste ea. După un timp remarcă :

— Scrisoarea, ca și una dintre celelalte fotocopii, datează din același an : 1988. Asta e, într-adevăr, extraordinar ! mai spuse el întinzîndu-i fotocopia lui Radu.

Inginerul jubila. Profesorul privi un timp textul scrisorii. Apoi, cînd își dădu seama că totul era întocmai cum citise Boris, spuse consternat :

— Boris, dragul meu, ai făcut o descoperire senzațională, care însă ne-a afundat și mai rău într-un labirint întunecos.

— De ce? întrebă inginerul nedumerit.

Profesorul își țuguie puțin buzele, în semn că avea de făcut o observație importantă care îl frămînta.

— Dacă lucrurile stau așa, cum le vedem acum, atunci n-avem de ales decît o singură alternativă: astronava lui Bob a existat! Și încă atunci cînd spune el.

— Sînt de acord! întări și asistentul.

— Păi! adăugă Boris satisfăcut, asta spuneam și eu.

— Da, spuneai și tu, răspunse profesorul. Numai că, pentru mine, un lucru rămîne neclar: unde se află restul astronavei? Probabil a fost o astronavă astfel construită încît prin desprinderea unui etaj nu pierdea mare lucru, putîndu-și continua zborul, folosind propulsoarele etajului al doilea. Dar unde este restul? Și unde s-a petrecut catastrofa?

Inginerul rămase gînditor. Dinu, în schimb, adăugă îndată:

— În ceea ce mă privește, eu sînt convins de o chestiune: catastrofa a avut loc mult dincolo de sistemul solar și nicidecum — așa cum am crezut la început — în cursul exploziei lui Pluton.

— Ce te face să afirmi asta? ridică din sprîncene Boris.

— Foarte simplu. Dacă astronava lui Nielsen ar fi naufragiat în apropiere de Pluton, nu s-ar mai fi ales nimic din ea. Asta, în primul rînd. În al doilea rînd, epava pe care am adus-o de mult ar fi fost atrasă de masa uriașă a Soarelui și ar fi dispărut pentru totdeauna în interiorul acestuia. Deci e clar că epava a rătăcit mult dincolo de sistemul solar, și, treptat, acesta a atras-o înspre el. Astfel se face că după cîteva secole epava a putut fi întîlnită în apropiere de frontiera sistemului solar de către astronava noastră P-1.

— N-am mai văzut în viața mea o afacere atît de încurcată, răspunse profesorul ridicîndu-se de pe canapea. Mă întreb unde se găsea astronava în cursul catastrofei și dacă au scăpat cu viață călătorii de pe ea. Mai ales acest Bob, bietul de el, care spune că era într-o cabină a etajului final. A lui trebuie să fi fost cabina unde am găsit jurnalul.

— Fără îndoială! spuse Dinu, de astă dată hotărît.

— Pe mine mă bate un gînd, zise Boris. Ce-ar fi să-i căutăm cu ajutorul unei astronave și poate cu al telescoapelor-radio? Ce ziceți?

— Ce anume să căutăm? făcu mirat asistentul.

— Restul astronavei, ce altceva? Chiar morți dacă i-am găsi, ar fi și acesta un succes. Le-am aduce măcar trupurile înghețate pe Pămînt. Și, totodată, am dezlega, poate, taina acestei astronave.

— Cum o să mai găsești ceva din ei și din astronavă?! insistă neîncrezător asistentul.

— Boris are dreptate, adăugă și Radu. Călătorii s-ar putea să mai existe pe undeva. Cred, totuși, că în mod special n-ar avea sens să-i căutăm. Cine poate ști unde au ajuns într-un timp așa de lung, rătăcind prin cosmos? Iar dacă s-au ciocnit cu vreun corp ceresc, căutarea noastră ar fi zadarnică.

— Asta se poate, răspunse Boris. Dacă însă astronava nu s-a ciocnit, ar putea foarte bine să mai rătăcească și acum pe undeva.

Dinu scutură din cap în semn de opunere:

— Nu putem face decît presupuneri în privința celor afirmate de voi. Intrebarea cea mare e alta: a ajuns intr-adevăr Nielsen în cursul zborului să atingă viteza pe care o dă ziaristul în jurnal? Dacă da, ar rămîne o taină modul cum a putut-o face singur.

După un timp, profesorul, intorcindu-se spre inginer, adăugă:

— Mai e încă ceva. Nielsen a plecat şi nu s-a mai întors. De ce? Asta încă nu ştim. Dar nu este exclus ca, în timp ce pămîntenii se ridicau pe noi culmi ale progresului, Nielsen să fi descoperit şi el, în cursul zborului, lucruri deosebite. Totuşi un lucru e sigur: ei s-au stins de mult şi cine ştie cînd vom mai putea da de urma lor.

— Vorbeşti de parcă ieri te-ai fi întîlnit cu vreun urmaş al lui Nielsen, îi replică Boris.

— Repet, fac doar presupuneri. Dacă Nielsen a ajuns totuşi să zboare cu viteze foarte mari, este foarte probabil ca odată să mai auzim de faptele lui. Trebuie să-şi fi lăsat urma pe undeva.

— El sau urmaşii săi, adăugă Boris mai mult pentru sine.

Dinu rămase gînditor şi încruntat. Afirmația profesorului il pusese pe gînduri:

— Ar fi extraordinar! şopti el în cele din urmă. Dar totuşi nu-mi vine să cred...

Cu toate acestea, undeva în univers, cu secole în urmă, o mînă de oameni se luptau cu bezna nepătrunsului cosmos. Să întoarcem filele secolelor şi să-i însoțim pe Nielsen şi chiar pe Bob...

Partea a III-a

12. IN PRIMEJDIE

Bob, după ce primi comunicarea Cristinei, își strînse foile de pe masă și le așeză peste restul jurnalului într-un sertar. Cristina însă nu sosise. Neavind ce face, își roti ochii prin cabină. Apoi își îndreptă privirile spre peretele transparent. Golul cosmic il atragea mereu. De cîte ori privea în exteriorul astronavei și era singur, il cuprindea un fel de melancolie neînțeleasă. Prea era adinc intunericul din jur ! Și totuși simțea că acest cosmos e fascinant !

Auzind deschizîndu-se ușa cabinei, ziaristul se întoarse, trezit din gînduri.

— Ce vești îmi aduci, Cristina ? o întîmpină el.

— Nici una deosebită, răspunse femeia intrind. Am venit să-ți țin doar tovărășie, dacă nu te stinjenesc. Știi, astronava și-a schimbat itinerarul, cred că ai simțit asta. Giulio m-a rugat să vin la tine ca nu cumva să te neliniștești.

— Mă bucur că ai venit, răspunse el înveselit. Să nu crezi însă că mai sînt încă atit de fricos. Viața de pe astronavă m-a făcut mai încrezător și privesc evenimentele cu mai mult curaj. Dacă n-am înnebunit de spaimă la început, atunci cînd am aflat că sînt la miliarde de kilometri de Pămînt, acum cosmosul mă înspăimîntă ceva mai puțin. Dar, uneori, adîncimea din jurul nostru mă face să-mi fie urît.

— Totdeauna ai fost... filozof ? îl întrebă Cristina rîzînd.

— Nici acum nu sînt, răspunse Bob. Spun și eu ce simt.

— Bine, bine, zise Cristina așezîndu-se. N-ai vrea să acoperi peretele transparent ?

— De ce ?

— Am să-ți spun îndată.

Bob apăsă un buton, şi oblonul se închise îndată. Apoi reveni şi se aşeză în faţa Cristinei.

— Ştii de ce şi-a schimbat astronava drumul? îl întrebă ea.

— Nu. Nici nu bănuiesc... Ah!... Nu cumva s-a primit vreun mesaj de pe Pămînt?

— Ha-ha-ha! rîse Cristina, dar îndată redeveni serioasă. Pămîntul?!... Nici gînd!

— Atunci?

— Acum o jumătate de oră, aparatele de bord au înregistrat un fenomen cosmic pe care trebuie să-l ocolim. Încă sîntem departe de primejdie, dar te-am rugat să acoperi peretele transparent pentru ca interiorul să fie apărat mai bine.

— Şi ce primejdie trebuie să ocolim?

— Prea bine nu ştiu nici eu. Arthur mi-a spus că e o explozie cosmică uriaşă.

— Cerule! se sperie Bob.

— Am prevăzut că ai să te nelinişteşti. Dar fii calm! Astronava a ocolit zona periculoasă şi singură s-a îndreptat în altă direcţie.

— Singură?

— Desigur. Nu ţi-a explicat Giulio cum aparatele de bord, cînd „simt" apropierea unui bolid cosmic sau a unei primejdii, comandă automat ocolirea obstacolului? De astă dată, fiind vorba de un flux uriaş de raze şi chiar de corpuri cosmice, care se îndreaptă spre noi, deşi astronava este protejată împotriva celor dintîi, pe cele din urmă trebuie să le ocolească.

— Şi la ce depărtare se află acum?

— Foarte departe. Dar vin spre noi cu o viteză mai mare decît aceea a astronavei. Numai aparatele de bord le-au putut detecta înainte cu mult de a intra în zona lor.

— Dar dacă ne ajung?

— Ţi-am spus că nu-i posibil. Ele se împrăştie treptat prin cosmos, astfel că după un timp astronava nu mai are de ce să se teamă de ele.

— De ce nu mărim viteza?

— Ei, ei! făcu Cristina mirată. Ieri, alaltăieri te îngrozeai de viteza uriaşă a astronavei şi acum ceri să fie mărită. Nu e mult de cînd vorbeai altfel. În sfîrşit, începi să te mai aclimatizezi cu viaţa de aici şi să te încrezi mai mult în puterile astronavei. Viteza însă, Bob, nu cred că mai poate fi mărită. Ne-ar putea costa chiar viaţa. Cînd a fost proiectată astronava, am avut foarte mult de furcă cu echipa de consilieri. Ne-au spus că sîntem nebuni cînd i-am informat cu ce viteză se va putea zbura. Şi nici nu le spusesem întreg adevărul...

O clipă tăcură amîndoi. Ziaristul se gîndea neliniştit la primejdie.

Cristina de cînd aduse vorba de consilieri se întunecase puțin la față. După un timp, Bob rupse tăcerea.

— Am uitat să te întreb: ce fel de explozie naturală e asta de care fugim acum?

— Astrofizicienii o numesc *novă*. Îi spun așa fiindcă prin explozia spontană a unei stele se naște pentru un timp o nouă stea, mai mare decît prima. De multe ori, asemenea nove sînt de zeci și sute de mii de ori mai strălucitoare decît Soarele.

— Și nova asta nu poate fi observată acum?

— Vrei s-o vezi și tu? întrebă Cristina. N-o să te neliniștești?

— Ei, la naiba! Dacă se poate s-o văd, cum să nu vreau?!

— Vino, atunci. Să mergem în cabina de observații. E acolo și Arthur.

Cristina se ridică și se îndreptă spre ușă. Bob dădu s-o urmeze. În clipa aceea se auzi un semnal de alarmă în cabină.

— Ce e asta? întrebă Bob oprindu-se nedumerit pe loc.

Cristina nu mai avu cînd să-i răspundă. O forță uriașă îi izbi pe amîndoi de ușa cabinei. Sub povara greutății și a grozavei izbituri, ușa zbură în lături. Cristina și Bob zburară, unul după altul, afară din cabină și se ciocniră de peretele opus al culuarului astronavei...

13. UN SUNET DE SIRENĂ

Din cauza elasticității pereților interiori, Cristina și Bob, în urma teribilei izbituri, se aleseră doar cu o zdravănă amețeală. Femeia își reveni cea dintîi. Cutremurul, care îi proiectase pe ușă și perete, încetase.

Sforțîndu-se să se ridice, Cristina se văzu urcînd vertiginos și nu se mai opri decît după ce se izbi de tavan. Scoase atunci un strigăt de spaimă. Își dăduse seama că s-a petrecut un lucru groaznic. Nu știa încă ce anume. Deocamdată, un fapt era sigur: la etajul lor nu mai exista gravitate artificială.

Strigătul Cristinei îl trezi și pe Bob. Deschizînd ochii, o zări pe Cristina suspendată în aer, cu capul lîngă tavan. Crezînd că visează, își închise ochii la loc. Cînd îi redeschise, Cristina tocmai se împingea ușor de tavan pentru a coborî.

— Vai de mine! Cum ai ajuns acolo, o întrebă el stupefiat, încercînd să se ridice.

Dar nu mai auzi răspunsul Cristinei, căci după o clipă se văzu și el pocnindu-se cu capul de tavan.

— Sfinte Bavon! urlă el. Ce s-a întîmplat?

Între timp, Cristina ajunsese jos și se prinsese de bara de susținere. Ziaristul își aminti că prin aventura aceasta mai trecuse o

dată. Şi culmea! Tot pe culuarul acela. Îi mai veni inima la loc şi coborî lîngă Cristina.

— Ce-i asta? o întrebă el prinzîndu-se de bară.

— Nu pricep nici eu, răspunse femeia. S-o fi defectat instalaţia centrală a gravităţii artificiale.

— Dar de ce ne-am izbit adineauri?

— Asta nu ştiu. Şi-o fi schimbat astronava brusc direcţia. Cred că asta trebuie să fie. Să stabilim legătura cu Arthur.

Ţinîndu-se tot timpul de bară, Cristina ajunse în cabina lui Bob. Deodată se opri înlemnită. Ziaristul o văzu pălind:

— Ce ai?... Ţi-e rău? o întrebă el îngrijorat.

— Vino repede, Bob! strigă ea. Nu mai întreba nimic. Vino!

Dintr-un salt, Bob ajunse lîngă Cristina. Oprindu-se lîngă ea, la urechi îi ajunse un sunet ascuţit, ca un şuierat strident de sirenă îndepărtată.

— Ce-i asta? Ce sirenă sună? întrebă Bob tulburat.

— Auzi şi tu?!... Credeam că mă înşală auzul... Repede, Bob, costumele!

Auzind de costume, păli şi el. De spaimă nici nu se mişcă din loc.

— Sfinte Bavon! Ce ni se întîmplă?

— Aerul ţîşneşte afară, Bob! îi strigă femeia cu faţa îngălbenită de spaimă. Etajul final a fost spart de ceva, şi aerul iese acum şuierind şi se pierde în vid. Repede, Bob, unde sînt costumele?

— Aici! strigă ziaristul ca electrizat.

Cristina smulse uşa dulapului în care se aflau costumele şi-i întinse unul lui Bob.

— Puneţi-l repede!

Luă un altul pentru ea şi se îmbrăcă în grabă. Verifica tuburile de oxigen. Erau pline. Cel puţin, deocamdată, erau la adăpost de primejdia asfixiei. Costumele însă nu le mai permiteau să se înţeleagă decît prin semne sau prin radio. Se folosiră de ultimul mijloc.

— Ce facem acum? întrebă Bob zăpăcit.

— Încerc să stabilesc legătura cu Arthur prin televizor, răspunse Cristina răsucind comutatorul de deschidere.

Dar îl răsuci degeaba. Contactul nu se mai stabili. Speriată, făcu un gest de surprindere.

— Ce s-a întîmplat? îi strigă Bob prin radio.

— Televizorul nu mai funcţionează!... Să vedem ce e cu restul astronavei.

După puţin timp se aflau amîndoi în cabina de comandă a etajului final. Cristina, cum ajunse în faţa tabloului de comandă, îşi aruncă ochii pe cadranele de control ale funcţionării instalaţiilor anexe ale etajului final.

— Îngrozitor! se auzi glasul ei în difuzorul de la urechea lui Bob. Sîntem izolaţi!

— Cece?

— Etajul final se răcește! Toate instalațiile anexe au murit, răspunse Cristina cu glasul sufocat de spaimă.

— Să fugim atunci în restul astronavei! mai strigă ziaristul și încercă s-o ia la goană, uitînd că dispăruse gravitatea.

Asta îl costă o izbitură serioasă de pragul de sus al ușii. Trase o înjurătură și coborî încet. Ținîndu-se de bară, ajunse la ușa ce dădea în coridorul de legătură cu restul astronavei. Apăsă butonul de deschidere. Ușa însă nu se clinti. În minte îi reveni întîmplarea cu Robert Brown.

— Mii de fulgere! scrîșni el. Alt criminal?

Cristina se afla în urma lui. Auzindu-l cum bombăne, nu se putu reține să nu surîdă. Bob însă căuta de zor butoanele secrete, pe care învățase de la Arthur cum să le găsească. După ce le găsi, apăsă în grabă butonul albastru. Din nou eșec. Ușa rămase tot înghețată.

— Ce-i asta, Cristina? strigă el deznădăjduit.

— Bob, fii calm! răspunse Cristina, care își dăduse seama în ce situație gravă se aflau. Să vedem ce-i de făcut. Instalațiile electrice nu mai funcționează. Să rămînem liniștiți. Ceilalți ne vor veni în ajutor.

Ziaristul se mai potoli. Cristina se întoarse în sala de comandă a etajului. Își aminti că etajul final mai dispunea de o stație proprie de emisie radio. Puse în funcțiune instalația. Spre bucuria ei, observă că stația funcționează. Reglă emisia și încercă să stabilească legătura cu cabina de navigație. Nu-i răspunse nimeni. Ceva îi trecu prin gînd.

Fiecare etaj dispunea și de un periscop cu ajutorul căruia se puteau observa celelalte etaje prin exterior. Apăsă butonul de ridicare a periscopului și privi în obiectivul aparatului.

La început crezu că periscopul e întors înspre coada astronavei căci nu se vedea decît un capăt al etajului final. Întoarse aparatul în direcția opusă. În aceeași clipă scoase un strigăt de groază. Prin aparat văzu doar celălalt capăt al etajului. Restul astronavei dispăruse fără urmă.

De astă dată, curajul Cristinei se spulberă. Oricît de vitează era ea, cînd văzu că restul astronavei nu mai există, simți că o părăsește orice urmă de putere. În fața ochilor văzu numai negru. Era imaginea hidoasă a cosmosului, ce-i apăru în clipa aceea în minte.

Bob intrase și el în cabina de comandă. O văzu pe Cristina că se clatină și e gata să se prăbușească. Cu o mînă se ținu de un scaun fix, cu cealaltă o prinse pe Cristina. De fapt, ziaristul își dădu seama îndată că femeia nu s-ar fi prăbușit în realitate, ci doar s-ar fi răsturnat și ar fi rămas așa, suspendată în aerul ce se mai afla în cabină.

— Ce este, Cristina? o întrebă el.

— Încearcă să stabilești legătura cu Arthur! îl îndemnă femeia cu vocea stinsă. Aparatul e în funcțiune și e reglat. Caută-i, încearcă, altfel sîntem pierduți!

Bob o lăsă să se sprijine de perete, iar el se apropie de microfonul stației de emisie. Dar cum vorbise Cristina?

— De ce stai? o auzi el pe Cristina.

— Cum să vorbesc? Mă împiedică costumul.

— Ia firul ce atîrnă și leagă-l de antena costumului tău.

Ziaristul făcu întocmai.

— Vorbește acum! îi strigă femeia. Cheamă-i! Spune-le că nu mai putem! Ah!.... Strigă odată! Nu mai e nici o clipă de pierdut!

— Arthur!... Arthur! urlă Bob în microfonul de emisie al costumului său.

Ascultă cîteva secunde. Nu primi nici un răspuns.

— Nu răspunde nimeni!...

— Mai cheamă! Spune-le că sîntem vii, dar nu mai putem rezista mult...

— Unde or fi de trebuie să-i chemăm atîta! strigă Bob mîniat.

Cristina își aminti atunci că Bob nu cunoaște situația.

— Sîntem singuri, Bob, numai cu etajul final! Ai înțeles?! Singuri! Fără ei — sîntem pierduți!...

Ziaristul întrezări într-o clipită toată tragedia lor. Orice întîrziere înseamnă un pas spre o moarte sigură, prin asfixie și înghețare. Se apucă cu desperare de butoanele și comutatoarele emițătorului. In același timp, Cristina simțea că oxigenul se împuținează. Incepuse s-o doară capul.

— Arthur!... Arthur!... Ne auziți?... Răspundeți!... Salvați-ne!... Sîntem vii, dar nu mai rezistăm!... Veniți!... Arthur! Giulio!... Ajutor! striga Bob tot ce-i trecea prin mintea lui înfierbîntată.

Deodată simți că-l cuprinde amețeala. In aceeași clipă, în difuzorul costumului său auzi răsunînd o voce:

„Cristina!... Bob!... Venim!... Nu vă pierdeți cumpătul!... Aici e Giulio!..."

— Giulio! repetă Bob fericit. Efortul și groaza îl măcinaseră însă într-atîta încît acum simțea că-l lasă și pe el puterile. Apucă să mai rostească:

— Cristina, ce faci?... A răspuns Giulio!... Auzi?...

Dar nu mai primi nici un răspuns. Ar fi vrut să mai spună ceva. O căldură îi încinse capul și-și pierdu cunoștința...

14. INTRE CIOCAN ŞI NICOVALA

Arthur se afla în sala de observație, cînd asistentul îl chemă urgent în cabina de navigație.

— De ce m-ai chemat? întrebă profesorul intrînd.

— Privește ecranul de semnalizare! răspunse Giulio.

Arthur se încruntă.

— Ce-o mai fi și asta? Reglează telescoapele!

Asistentul puse repede la punct telescoapele-radio, şi începu observarea.

— Vezi ceva? întrebă profesorul.

— Încă nimic!... Ah!...Uite, Arthur!

In aceeaşi clipă, astronava îşi schimbă uşor direcţia.

— Ce e?

— Un corp se apropie de noi... La naiba!... Nu-i un singur corp... O ploaie de meteori... Arthur, virează spre dreapta.

Profesorul schimbă îndată direcţia astronavei. Aceasta îşi îndreptă uşor corpul spre dreapta. Era a treia schimbare de direcţie în mai puţin de o oră.

— Mai e ceva?

— Nu ştiu, Arthur, ce-o să fie. Am nimerit în ploaia asta şi nu ştiu dacă o să scăpăm teferi. Pînă la ei mai avem vreo 20 de secunde. Lasă comanda automată. Centrul lor de greutate îl vom evita, dar nu ştiu cum se va sfîrşi aventura asta.

Profesorul şi asistentul aşteptau cu răsuflarea tăiată. Era o încercare grea pentru astronavă. O întoarcere bruscă i-ar fi ucis pe toţi. De aceea, înfruntară orice risc. Astronava ar fi putut uşor evita un singur meteor, dar o adevărată ploaie era mult prea greu.

— Atenţiune! strigă Giulio... Dreapta... Aşa... Lasă acum iar comanda automată!...

Astronava mai evită cîţiva bolizi cosmici. Zona periculoasă aproape trecuse. Deodată nava încercă să evite ciocnirea cu un bolid uriaş. Reuşi. Însă, pe neaşteptate, cînd bolidul se pierdea ca fulgerul în urma astronavei, se auzi un zgomot asurzitor. Astronava se cutremură din toate încheieturile. Profesorul şi asistentul fură trîntiţi pe jos, înainte de a mai putea face ceva. Totul dură doar o clipă.

Cel dintîi se ridică Arthur şi îşi aruncă ochii pe panoul de verificare a interiorului astronavei.

— Giulio! strigă el... Tabloul!...

— Ce e? întrebă neliniştit asistentul, în timp ce se ridica în picioare.

Atunci observă şi el motivul care îl determinase pe Arthur să strige. Il auzi pe profesor gemînd:

— Bob şi Cristina!

Asistentul privea aiurit tabloul de verificare. Beculeţele de control ale etajului final erau stinse.

— Periscopul! strigă Arthur.

Cînd îşi puse ochii pe oculare, simţi că un cuţit îi străpunge inima.

— Am pierdut etajul final, Giulio! şuieră Arthur desperat.

Asistentul simţi că i se urcă un nod în gît.

— Programul! mai strigă profesorul. Schimbă programul electronic! Intoarce!

Asistentul se reculese şi, cu febrilitate, schimbă programul de drum al astronavei. Butoanele, ceasurile de bord, comutatoarele şi

beculețele tabloului de comandă păreau că au înnebunit sub manevra miinilor lui Giulio.

Astronava făcu un ocol uriaș și reveni pe vechea direcție de zbor.

— Incearcă să-i descoperi prin telescop, mai strigă profesorul in timp ce el căuta să-i anunțe pe Karl și Raymonde.

Nu mai era însă necesar s-o facă și pe asta. Doctorul tocmai deschise ușa cabinei și intră speriat și uimit, urmat de Raymonde. Aceasta era albă la față ca varul.

— Ce s-a-ntimplat, Arthur? întrebă doctorul.

— Unde e Cristina? se interesă, la rindul ei, Raymonde întorcîndu-se spre profesor.

— Asta aș vrea să știu și eu, răspunse acesta negru la față.

— Ce vrei să spui?!

In clipa aceea se auzi vocea lui Giulio:

— I-am găsit! Depărtarea — 35 de minute!... Ingrozitor! Se îndreaptă tocmai în direcția torentului cosmic!

Karl și Raymonde rămaseră năuci.

— Pe cine ați găsit? întrebă doctorul tot mai intrigat. Unde sînt Bob și Cristina?

In același timp se auzi răsunind în laborator, din difuzorul stației radio, o voce deznădăjduită. Era Bob.

Raymonde nu se mai abținu:

— Dar spuneți-ne odată: ce s-a întimplat? De unde cer ajutor?

— Arthur, ce facem? strigă asistentul pălind. Să mergem împotriva fluxului?

— Ai înnebunit? I-o tăie profesorul înfuriat. Vrei să-i lăsăm la voia intîmplării ca să ne putem noi salva pielea?

— N-am spus asta! răspunse asistentul încruntat. Mă gindeam să executăm o manevră de ocolire.

— Ce manevră?! Inainte! N-o să pierim din citeva doze în plus de radiații. Anunță-i că sosim!

Profesorul răsuci o rozetă de comandă.

— Arthur?! strigă asistentul, înlemnit de spaimă. Ce faci?

— Mai accelerez puțin... Să ajungem la timp...

Asistentul privi indicatorul de intrare în funcțiune a motoarelor etajului al doilea. Vitezometrul indica tot vechea viteză. După un timp, acul indicator se săltă pe cifra vecină. Asta însemna 160.000 km/s. Giulio se prinse cu miinile de cap.

— Ce faci?! strigă el exasperat. Explodăm!

Doctorul era îngrozit. Numai Raymonde, din fericire, încă nu pricepuse totul.

— N-ai teamă, Giulio! făcu Arthur liniștitor. Așa sînt aventurile. Pentru a salva două vieți... Merită!

*

Astronava străpungea cosmosul într-o goană sălbatică, apropiindu-se de fostul ei etaj final, care o luase razna, în direcția de unde venea fluxul ucigător.

— Radiațiile? întrebă profesorul.

— Au crescut de trei ori, răspunse Giulio.

— Depărtarea?

— Trei minute!

Raymonde și soțul ei se așezară pe cîte un scaun. Se lămuriseră, în sfîrșit, despre catastrofa teribilă care încercase astronava. Lovită de un meteor rătăcitor, astronava își pierduse etajul final. Probabil că meteorul lovise doar legăturile dintre etaj și restul astronavei, altfel nu se putea explica faptul că Bob și Cristina mai erau încă în viață.

— Nu răspunde nimeni! spuse deodată asistentul necăjit. Pesemne și-au pierdut cunoștința.

— S-o fi spart învelișul, adăugă profesorul, și au rămas fără aer. Să-și fi pus cel puțin costumele pentru a nu îngheța! Doctore, du-te și pregătește-ți trusa. Va fi necesară intervenția ta.

Doctorul ieși. Raymonde aștepta cu sufletul la gură să vadă ce s-a întîmplat cu Bob și Cristina.

— Sintem aproape de etaj, anunță Giulio. Viteza lui s-a micșorat. Șocul trebuie să fi fost teribil... Redu viteza, Arthur!

După cîteva minute, acele vitezometrului ajunseră în dreptul indicației 1,45. Asta însemna că astronava își redusese viteza pînă la 145.000 km/s. In aceeași clipă, astronava ajunse în dreptul fostului ei etaj final.

— La cabina de salvare! strigă profesorul.

Părăsiră în grabă cabina de navigație, și în scurtă vreme erau îmbrăcați în costumele speciale de astronaut. Inainte de a intra în cabina de salvare, ajunseră într-o antecabină. Rolul acesteia era de a feri interiorul astronavei de un contact direct cu cosmosul atunci cînd cabina de salvare ar fi fost deschisă.

Profesorul apăsă un buton, și ușa cabinei se deschise. In interior se aflau numai aparate și panouri de comandă. După ce ușa se închise ermetic la loc în urma lor, profesorul se adresă celorlalți prin radioul costumului:

— Să lucrați cu atenție și în timpul cel mai scurt. Giulio, comandă deschiderea!

După ce asistentul manevră mecanismele automate de deschidere a ușii de salvare, o parte din învelișul astronavei începu să alunece în urmă. Astronauții se feriră din calea vijeliei aerului care ieșea din cabină și se pierdea în golul sinistru.

După ce cabina se goli, Arthur se apropie de ușă și se aplecă în afară. O clipă, nesfîrșitul întunecat ce i se deschise în față îl înfioră.

— Proiectoarele externe! comandă el.

Sub apăsarea degetelor lui Giulio, butoanele de comandă făcură contactele și în exterior se aprinseră un grup de reflectoare.

O priveliște deosebită le apăru în față. Datorită lipsei de aer, ra-

zele de lumină nu se puteau vedea decît atunci cînd erau reflectate de corpul fostului etaj final. Epava se găsea ceva mai înainte decît uşa cabinei de salvare, continuîndu-şi drumul în virtutea inerţiei.

— Măreşte puţin viteza! comandă profesorul.

Asistentul execută şi comanda aceasta. Uşor, aproape pe nesimţite, astronava ajunse cu uşa cabinei de salvare în dreptul capului fostului etaj final. Se vedeau acum clar rupturile legăturilor. Nimic, în rest, nu mai fusese atins. Probabil, numai bolizi mai uşori reuşiseră să spargă pe undeva învelişul etajului şi numai de aceea Bob şi Cristina se treziseră fără aer.

Arthur îi ceru asistentului să comande scoaterea lanţurilor de remorcare. Trebuia ca etajul să fie reţinut de corpul astronavei pentru ca salvarea să poată începe neîntîrziat.

Lanţurile de remorcare, purtate pe braţe puternice din plastic special, începură să se desfăşoare, ieşind în exterior.

Suspendat în golul cosmic, desprins de corpul astronavei şi agăţat cu o mînă de fostul etaj final, Arthur prinse cu cealaltă mînă capătul lanţului şi il fixă într-o ureche de remorcare în partea stîngă a uşii epavei. Apoi apucă şi celălalt lanţ şi il fixă într-o ureche în partea dreaptă a uşii. Cînd fu gata, se săltă din nou în cabina de salvare şi comandă :

— Trage lanţul din dreapta!

Rotorul începu să se desfăşoare, şi lanţul din dreapta se retrase încet în astronavă. Fostul etaj final se lipi întîi de navă, apoi prinse a se roti pînă ce se aşeză perpendicular pe direcţia de zbor. Astfel uşa cabinei de salvare se găsi faţă în faţă cu uşa de intrare în epavă.

În clipa aceea, Arthur sări lîngă uşa epavei şi încercă să pună mîna pe clanţă. Rămase surprins : clanţa fusese pe jumătate ruptă de vreun meteor cosmic.

Încercă să împingă uşa, dar se pomeni zburînd înapoi şi prins de braţele doctorului. În febra lucrului uitase că gravitatea nu mai acţiona în exterior.

Reveni la uşă şi căută, pentru a nu rămîne în gol, să se sprijine cu o mînă de lanţ, iar cu cealaltă împinse, fără mişcări bruşte, uşa epavei. Nici acum aceasta nu cedă. Căută atunci butoanele secrete. Şi pe ele apăsă însă în zadar : lipsa curentului electric în etajul desprins făcea imposibilă deschiderea prin comandă a uşii. Aceasta rămase tot înţepenită.

— Arthur, se auzi profesorul chemat în difuzorul costumului. În etaj trebuie să se mai afle aer, care apasă prin presiunea lui asupra uşii.

— Cred că ai dreptate, răspunse Arthur gîfîind.

— Să crăpăm puţin uşa, propuse doctorul.

Profesorul căuta ceva din ochi.

— Ce cauţi? întrebă asistentul.

— Ciocanul pneumatic!...

Giulio se ridică şi deschise o ladă din care scoase un ciocan pneumatic, al cărui cablu de comandă îl adaptă la o priză specială. Arthur apucă ciocanul şi se îndreptă din nou, peste golul cosmic, spre uşa epavei, mergînd pe lanţurile de remorcare.

— Voi sprijiniţi-mă din spate, le strigă el prin radio.

Doctorul şi Giulio înaintară şi ei peste hăul fără fund cu cîte o mînă agăţindu-se de lanţuri, iar mîinile rămase libere şi le împreunară, sprijinindu-l din spate pe profesor. Acesta se prinse mai bine şi apoi puse în funcţiune ciocanul, pe care îl apropie de pragul de jos al uşii epavei.

— Atenţiune! strigă el.

Giulio şi Karl îşi încordară puterile. Arthur apăsă cu vîrful ciocanului pneumatic partea de jos a uşii. Forţa ciocanului îi împinse pe toţi înapoi, dar uşa tot nu cedă.

— Încă o dată! şuieră în difuzor vocea profesorului.

O nouă opinteală. Ciocanul bătu din nou cu putere în uşă. De astă dată, uşa se crăpă, şi aerul ce mai rămăsese în etaj se scurse în afară cu viteza sunetului [1].

Arthur întinse ciocanul asistentului şi se apropie din nou de uşa epavei. Apăsă pe restul de clanţă, şi uşa se deschise larg, căci nu mai exista aerul care să preseze dinăuntru în afară.

Doctorul şi Giulio erau extenuaţi mai mult de emoţie. Profesorul intră ca o vijelie în epavă, cu lanterna specială în mînă.

Cristina şi Bob fură găsiţi în sala de comandă a etajului aşa cum îi prinsese ameţeala cînd oxigenul începuse să se termine. Ziaristul mai ţinea încă o mînă pe butonul aparatului de emisie.

— Karl! răcni profesorul. Să-i ducem repede de aici! Să nu se fi intîmplat vreo nenorocire!

Îi transportară în grabă pînă în cabina de salvare. Pentru a-i putea duce în astronavă, trebuiau să închidă uşa cabinei, care da în cosmos. În clipa cînd tocmai apăsa pe butonul de închidere a uşii exterioare, profesorul observă că un beculeţ roşu, la panoul de comandă, se aprindea şi se stingea regulat.

— Giulio! strigă profesorul. Alarma!

Privirile asistentului se îndreptară spre beculeţ.

— Du-te repede şi schimbă programul de zbor! îl îndemnă Arthur. Am şi uitat de flux. Noi zburăm în întîmpinarea lui, iar astronava se poate prăpădi.

Giulio nu mai aşteptă o altă invitaţie. Se pierdu îndată în interiorul astronavei. În curînd, astronava prinse a-şi schimba direcţia de zbor şi, după ce execută un ocol complet, îşi îndreptă trupul uriaş într-o direcţie contrară celei precedente, îndepărtîndu-se de zona periculoasă a fluxului de raze şi corpuri ucigătoare.

Între timp, Bob şi Cristina fură transportaţi în cabina infirmeriei, şi doctorul le dădu primul ajutor...

---

[1] Ieşind dintr-un vas închis în vidul exterior, gazele se propagă cu viteza sunetului (*N. A.*).

15. DUPĂ FURTUNA

Profesorul se întoarse în cabina de salvare şi de acolo îi transmise prin radio asistentului:

— Desprindem etajul şi-l lansăm! N-are nici un rost să cărăm o epavă după noi.

— Ce trebuie să fac? se auzi vocea lui Giulio.

— Aşteaptă o clipă. Redu mai întii viteza pînă la 100.000 km/s.

Trecu mai bine de un ceas, cînd asistentul anunţă că s-a atins viteza dorită. În clipa aceea, profesorul se apropie de o masă de comandă şi manevră nişte butoane. Comandă din nou deschiderea uşii exterioare. Aerul din cabină ţîşni iarăşi în afară. Lanţurile, la comanda lui Arthur, se slăbiră, şi profesorul se apropie de urechile de fixare. După ce desprinse lanţurile, reveni la masa de comandă şi apăsă pe butonul de înfăşurare a lanţurilor. Cînd totul se termină, mai privi o dată fostul etaj final. Avu o stringere de inimă, căci se despărţea de o parte din munca lui, şi asta aproape îl durea. Cosmosul îl lovise fără milă.

Se reculese şi-şi adună toată voinţa pentru a putea să dea comanda prin radio:

— Giulio... Accelerează!

Astronava începu, curînd, să lase în urmă fostul ei etaj final. Profesorul mai privi o dată înapoi, după care transmise:

— Deoarece etajul nu mai e decît o epavă, nu trebuie să ne pară rău. Se va îndrepta încet spre sistemul solar. Cine ştie, odată s-ar putea să-l mai revedem. Acum să-i spunem rămas bun şi să revenim la viteza iniţială.

Se retrase în cabină şi, după ce mai privi o dată în afară, stinse reflectoarele externe. Apoi apăsă butonul de închidere şi învelişul astronavei se refăcu la loc. Părea că nimic nu se întîmplase.

Dar sufletul profesorului era măcinat totuşi de durerea pierderii şi de neliniştea ce i-o provoca starea Cristinei. Se grăbi să ajungă cit mai repede la cabina infirmeriei...

*

Cu ajutorul preţios al lui Karl, la cîteva ceasuri după catastrofă, Cristina şi Bob fură din nou pe picioare. Li se povesti întreaga întimplare.

Cristina era foarte abătută. În cosmos, spunea ea, orice lucru pe care îl pierzi poate însemna prima biruinţă a forţelor oarbe din natură asupra ta. Profesorul o mai linişti, arătîndu-i că motoarele celui de-al doilea etaj final erau tot atît de bune ca şi primele şi că, în rest, astronava nu suferise nici o avarie. După un timp, Cristina îşi mai reveni în fire.

Ziaristul, în schimb, cînd auzi ce s-a petrecut, sări ca ars:

— Sfinte Bavon! Mi-aţi salvat jurnalul? întrebă el cu desperare.

— Care jurnal? se interesă Giulio mirat.

— Pe toţi dracii!... Voi mi-aţi lăsat jurnalul să se prăpădească! începu să se tînguie el.

Profesorul îl privi nedumerit. Afla abia acum că ziaristul nu se lăsase nici o clipă de meserie. Căutară să-l consoleze. Raymonde îi puse o mînă pe umăr:

— Ei, Bob, lasă tînguiala! Doar n-ai pierdut o avere...

— Ce spui? O avere?! Află că însemnările mele erau toată averea de care dispuneam. Ce-o să mai prezint eu redacţiei?! Pe mine?

— Parcă ai fi un copil! îl mustră Arthur. Ai o memorie atît de slabă, încît n-o să-ţi poţi reface nişte însemnări? În loc să fii mulţumit că viaţa, ceea ce e mai presus de toate însemnările tale, ţi-a fost salvată, tu plîngi nişte hîrtii.

— Uite, Bob, făcu şi Giulio. Am să-ţi ajut ca să-ţi refaci jurnalul. Haide, în numele prieteniei noastre, fii iarăşi Bob cel vesel. Cred că ai acum ocazia să scrii un material teribil. Mai ales în urma aventurii pe care ai trăit-o. Ce zici?

— Voi o luaţi foarte uşor! răspunse Bob, de astă dată mai puţin supărat. V-aş vedea eu pe voi prezentîndu-vă în faţa lui Barthelet cu mîna goală sau cu nişte baliverne trase de păr.

O vreme, nimeni nu mai spuse nimic. Într-un tîrziu, profesorul îi făcu un semn lui Giulio. Acesta rupse tăcerea, întorcîndu-se spre Bob:

— Dragul meu, vorbeşti mereu de redacţie, ca şi cum mîine te-ai duce să-l vezi pe acel Barthelet. În definitiv, cît timp crezi că a trecut de la decolare?

— Ştiu eu?! răspunse Bob surprins. N-aţi vrut să-mi spuneţi niciodată. Cred că nu mai mult de şapte sau opt luni.

— Ai spus şapte sau opt luni, adăugă asistentul înveselit. Ei bine, să zicem că-i aşa. Pînă la Pămînt ne-ar trebui încă pe atît. În total ar fi peste un an. Crezi că o redacţie din ţara noastră îţi va fi ţinut postul liber... şi te va aştepta, la nesfîrşit, cu braţele deschise?...

Ziaristul nu răspunse. În gînd însă îi dădu dreptate asistentului.

— Şi încă ceva, continuă Giulio. Asta, ca încheiere la întrunirea noastră de azi. Ce-ai spune dacă timpul presupus de tine ar fi mult mai mare?

De astă dată, Bob nu mai răbdă şi întrebă nedumerit:

— Ei! Doar n-am stat leşinat în epavă ani de zile?!

— Nu, nu, n-a spus nimeni asta, fu răspunsul asistentului, bucurîndu-se că Bob îşi uită necazul. Spuneam, continuă el, că timpul ce s-a scurs pe Pămînt, în vreme ce noi zburam, ar putea să fie altul decît cel de pe astronavă!

Lui Bob ideea aceasta i se păru cam stranie:

— Nu vrei să fii mai puţin enigmatic? întrebă el intrigat.

— Astăzi nu! Ai trecut doar prin atîtea! Poate însă mîine, Bob.

Ziaristul ieşi împreună cu tovarăşii săi de drum. În timpul mesei se încinse o discuţie al cărei subiect era cu totul altul. De la o vreme veselia puse stăpînire pe toţi.

Astfel, ziua aceea dramatică se încheie cu bine. Numai Bob, cînd ajunse în cabina sa, îşi aminti de cuvintele lui Giulio. „Ce-o fi vrînd să zică ?" — se întrebă el în gînd.

Complet nedumerit, se pregăti de culcare. Îşi luă o carte şi se trînti pe pat. Nu trecu mult şi adormi cu cartea pe nas şi cu lumina aprinsă...

(Continuare în nr. viitor)

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviigheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU